

(המשך מעמוד 4)

דיברות המפורסמות של גמיר, בישיבה ה-
 רשונה של מועצת העיריה חדשה:
 ● עידוד התעשייה והמלאכה, הבנייה, ה-
 מסחר והתיירות. טוענים הצ"כ: שורה של
 תעשיות ותיקות, כגון נירוסטה, ראן ר'
 הארגון יוצאים את תל-אביב. מרכז בעלי
 המלאכה, שעמד לקום ברחוב קיבוץ גלוי-
 יות, הוקפא ובנייתו הופסקה.
 ● טיפול ביפו והשכונות. לדברי הצ"כ:
 שום דבר לא התקיים בתחום השירותים,
 הנקיון והבנייה. רק משרדי המחלקה ליפו
 והשכונות נפתחו ברחוב הס, בלב של
 תל-אביב החתיקה. להוספת צבע, ערך ראש
 העיר לשעבר, חיים לבנון, סויר בשכונות,
 בלחית עתונאים, הצביע על הלקויים שפגש.
 ● ביצוע טיפול הביוב והתיעול. טוע'
 נים הצ"כ: המיפעל נוסד והתכצץ תחת
 המועצה הקודמת.

● שיפור ופיתוח הבריאות. מאשימים
 הצ"כ: בית החולים הדסה נשאר סגור, ה-
 רולות גואה, בעיר רבו שלטים הקוראים
 לתושבים לשמור על הנקיון ובצידם ערי-
 מות אשפה שהעיריה אינה מפנה.
 ● קידום העבודה הסוציאלית. אומרים
 הצ"כ: הקידום היחיד שבוצע היה שלי-
 חת מנהל המחלקה, הר"ר יעקובסון, לנהל
 את בית הספר שבה, ומסירת תפקידו לידי
 חברת מועצת מפא"י.

● טגילת כבישים ומדרכות. לדברי ה-
 צ"כ נעשתה בקצב חלוש לעומת העבר.
 ● שיפור החינוך היסודי. אומרים הצ"כ:
 המישרת השניה נשארה.

● קידום חיי הרוח. לדברי הצ"כ: ה-
 עיריה הקודמת הקימה את היכל התרבות,
 המוזיאונים, התערוכה מעבר לירקון ואת
 האוניברסיטה. ואילו עתה נעולה התערוכה
 מרבית הזמן ובחילל התרבות — רוב
 ההופעות הן קלוקלות, כאלו היה גמיר
 ועדת הרפורמטור של היכל התרבות.

● טיפוק צרכי הדת. אומרים הצ"כ:
 שום דבר לא נחתש.

● חלוקה צודקת של נטל המסים. ל-
 דעת הצ"כ: הרגולו ההיטלים על בנייה,
 עסקים, ביוב וחינוך.

היה בטענות הצ"כ מידה לא מבוטלת
 של אמת. הם רק התעלמו מהעובדה, שרוב
 הלקויים היו קיימים גם בימי שלטונם כי
 לפיתרון בעיותיה של תל-אביב דרושים
 יותר מאשר עשר זיכרות של ראש עיר.

המימשל הצבא

גיוס טוטאלי

עשרות שוטרים גלויים ומוסחים, שוט-
 רים צבאיים, פקדי המימשל הצבאי וקצי'
 ניו, כשבראשם המושל הצבאי של חבל ה-
 תיכון, עמדו בסוף השבוע בכוננות מתמדת
 לקראת המיבצע הגדול בכפר קאסם. זה
 מטרה: למנוע בכל מחיר עריכת האזנה
 40' מאנשי הכפר שנהרגו עלידי יחידת
 צה"ל במבואות הכפר, ערב מיבצע טניג.
 המושל הצבאי, סגן-אלוף זלמן מרט, לא
 היה צריך להפעיל מודיעין כדי לקבל פרטים
 על העצרת. הוא עצמו היה בין המומחים.
 שבועיים לפני המועד אירגן תושב הכפר
 גמיל סוס, חמישה מידידיו לועד פעולה.
 אחד מהם היה מחמוד אניס, מזכיר המועצה
 המקומית. בשבוע הראשון התרוצץ אניס
 ודאג לכל סידורי העצרת. הוא אף תרם 25
 לירות לשכירת מיקרופון.

אך בשבוע השני גילה לפתע אניס לידידיו
 כי בעצם "חבל לעורר את הפרשה מחדש."
 היה זה ימים מספר לאחר שהופיעו בדירתו
 לביקור אנשי המימשל הצבאי. שלושה ימים
 לפני העצרת, שנערכה בשבת, הופיעה ב'
 יומון ההסתדרות בשפה הערבית אליזם
 מודעה, בה הודה ראש המועצה לכל המודי'
 מנים, הודיע להם עם זאת כי המועצה לא
 תראה בעין יפה את כוונתם.

מימשלות בפתח בית-עלמון. "ה-
 מושל הצבאי הפעיל לחץ על ראש המועצה
 לפרסם את המודעה," הסביר אניס לחברי
 הוועד. ביום ששי אף הופיע בכפר אחד
 מקציני המימשל הצבאי, הודיע כי באם
 יורכב המיקרופון במסגד עלולות תוכניות
 הפיתוח הממשלתיות לכפר להיחזות. הרמו
 היה ברור. כאשר התקדמה בשבת בבוקר
 תהלוכת דגלי האבל לעבר בית-העלמון,
 עמדו באמצע השביל המוליך למקום כל
 זקני הכפר, ובראשם חברי המועצה, ניסו
 לעצור את המשתתפים.

התהלוכה לא נעצרה. היא פנתה בדרך
 צדדית ארוכה, המוליכה אף היא לבית-
 העלמון. שם נקראו פרקי קוראן ונאמר
 דברי הספד. על אף הגיוס הטוטאלי, קויימה
 האזכרה המובטחת, בצניעות ובכבוד.

בארגון האומות המאוחדות, עבד אל-קאדר צ'אד
 דרלי (שני משמאל), נפגש עורך העולם הזה
 (ימין) כשהוזמן כישראלי יחיד לקבלת-פנים מטעם שגרירי תוניס ומארוקו. אחרי שחזרתיו
 עם המשלחת האלג'ירית, הגיש לה העורך תזכיר על היחסים בין אלג'יריה החופשית וישראל.

עם שליו הפל"ן

עם היסודות הפאשיסטיים הגלויים, והמנהלים תעמולה עזה כדי להוכיח כי הם תומכים
 ביהודים או בישראל.

במשרד קטן בפאריס, לא הרחק מן האופרה, יושב שלמה פרידריך, חבר האכזרטיבה
 של חרות-הצה"ר העולמית, יהודי בעל דרכון בראזילי. פרידריך הממושקף הוא בעת ובעונה
 אחת באכזרה הראשי של תנועת-חרות בצרפת, ותועמלנו הראשי של זאק סוסטל.
 ממשרדו של פרידריך יוצא זרם אדיר של חוברות, שנועד להוכיח כי כל יהודי טוב
 חייב לעזור לקולוניאליסטים הצרפתיים הקיצוניים ביותר. אין הוא מרחיב את הידבר על
 האופי הפאשיסטי והאנטישמי של החוגים אשר שיתפו פעולה עם סוסטל (ושוסטל שיתף
 פעולה עמם) בימי מרד המיזשים האלג'יריים, לפני שנתיים, שבקבותיו הוקם מישר
 דה-גול. תחת זאת טוען פרידריך כי הפל"ן הוא גועני, אנטישמי, נאצרי, אנטי-ישראלי ועוד.
 "ברגע שהצרפתים יעזבו את אלג'יריה, תהיה שחיטה שלא היתה עוד כדוגמתה בהיסטוריה
 היהודית!" קרא כאשר נפגשתי עמו בפאריס. "ירצחו את היהודים עד האיש האחרון!"
 נזכרתי כי אותן הטענות הושמעו גם עלידי תועמלני-העליה והמגביות הציוניות ערב
 שיחורו מארוקו ותוניס. והנה, בשתי מדינות אלה לא היתה שום שחיטה, היהודים מיוצגים
 בממשלות, ואפילו הפעולה האנטי-ציונית שם מתונה למדי.

אלג'יריה זה לא מארוקו! התרגש פרידריך. "באלג'יריה תהיה שחיטה!"
 פרידריך אינו יחיד במאמציו. ממשלת ישראל אינה יכולה לתמוך רשמית בחוגי הימין
 הקיצוני, כי חוגים אלה לוחמים נגד דה-גול. אין בוגדורין יכול להסתכן ברבים גלוי עם
 נשיא צרפת. אולם הקשרים הדוקים בין נעורי ביג'י לבין החוגים הקיצוניים ביותר בצרפת
 ובאלג'יריה ידועים ברבים, ואף זכו כבר להזכרה בעתונות צרפת. הקרקע לשותפות מזוהה
 זו בין ישראלים ופאשיסטים הוא השינאה המשותפת לערבים, הגישה הקולוניאליסטית
 המשותפת של "אנשים לבנים" מול "ילידים". אין דבר המחמיא יותר לדיין ולפרס מאשר
 להיחשב כשתי-מעמד לגנרלים צרפתיים.

נוספת לכך הדעה כי אין הבדל בין הפל"ן לבין עבד אל-נאצר. שליחי ישראל מטיפים
 לדעה זו כדי להשיג נשק מידי הצרפתים. לא איכפת להם כי דעה זו עלולה באמת ליצור,
 ברבות הימים, את המצב שעדיין אינו קיים — לשכנע את לוחמי אלג'יר כי קאהיר
 צודקת ביחסה לתל-אביב.

כך נוצר מצב מוזר: בעוד שטובי יהודי צרפת — משאר-אין-בארט ועד סימון סניורה —
 מתיצבים בשורה הראשונה במאבק למען הצדק ונגד הפאשיזם הצרפתי, פועלת ממשלת
 ישראל ושליחי המפלגות הישראליות בכיוון הפוך — למען הקולוניאליזם, נגד ערכי הרוח
 של בעלי-המצפון הצרפתיים.

★ ★ ★

"אני מבטיח לך..."

נ יסיתי להפביר לבני-ישיחי את הרקע לעמדת הממשלה הישראלית — את יחסי
 המלחמה המבקים בין ישראל ושכנותיה הערביות, את האמונה כי הנשק הצרפתי חיוני
 לעמידה במאבק זה.

"אולם, הוספתי, אנחנו מדינה דמוקרטית. הממשלה והציבור אינם היגיוני-הן. בישראל,
 כמו בצרפת, ישנם רבים המבינים כי היחזן המדיני הנוכחי הוא צר-רואי והרה-אסון.
 "כדי לשכנע את הציבור הנה לתמוך במאבק האלג'ירי, יש לשכנע אותו שהדבר הוא
 לטובת המדינה, שהדבר ייצר את בטחונה ויקרב אותה אל השלום. בשלב שני יש לשכנע
 את הציבור שהדבר יהיה לטובת יהודי אלג'יריה. לישראלים רבים משפחות בצפון-אפריקה."
 הגבר ענה בסיגנון כמעט חגיגי. "אתה יכול למסור לציבור הישראלי כי העם האלג'ירי
 לא ישבח את הידידים שהושיטו לו עזרה בשעת צרתו. בארצות רבות בעולם גולדות עתה
 תנועות של ידיות למהפכה האלג'ירית. אם תקום תנועה כזאת גם בישראל, ייחרת הדבר
 על לוח ליבו של כל אחד ממאות אלפי החיילים ואנשי-המחתרת, המסכנים בכל יום את
 חייהם כדי לכבוש עצמאות לארצנו. כאשר תיחסד הרפובליקה האלג'ירית, לא נשכה זאת.
 זאת אני מבטיח לך."

קבענו פגישה שניה. לפני שקמתי, שמה האשה על השולחן חבילה עטופה בנייר
 חום. "אנא, אל תפתח אותה כאן," ביקשה. "אלה חוברות מחתרתיות של הפל"ן. תמצא בהן
 את כל המיסמכים הנוגעים ליחסה של תנועת-השיחרור אל היהודים."
 לחצנו ידדים במימיות. הם פנו לעבר הדלת, ואני חזרתי לכסאי. נתתי להם לצאת לבדם,
 כפי שלמדתי בימים הטובים. כאשר נעלמו בגשם, הסתכלתי אחריהם באותו רגש שייחדתיו
 בימי נעוריו לאנשים כמו דויד רויאל ואברהם שטרן. מדבריהם ידעתי שהם חוזרים לצרפת
 — אל המתיחות של חיי המחתרת, העלולים להסתיים בכל רגע במצוד משטרה, בחילופי
 יריות, בתא-הקריה או בהעלמות-ללא-זכר.

(הכתבה הבאה בסדרה — הפל"ן קורא
 ליהודים — מיסמכי המחתרת הלוחמת)

כאשר ביקשו משתתפי העצרת לחזור
 לכפר, עוד עמדו מישמרות השוטרים במקור
 מותיהם. גם חברי הוועד והזקנים נאלצו
 לעמוד ליד השוטרים, להוכיח נאמנות עד
 הסוף. "חזרו בדרך הארוכה שבאתם," ביק'
 שו מהמשתתפים הצעירים. הללו לא הת'
 וזכחו, הלכו שחור-סחור.
 סיכם את המעשה המביש גמיל סוס,
 הרוח החיה בארגון העצרת: "לא איכפת
 לי שהכריחו צעיר להתארס באותו יום
 דחוק, ולעשות שמה. חשוב רק מה
 שמצאתי על השולחן בביתי, כשחזרתי.
 הגיעו אלי מברקים מכל הארץ. במרקי-עידוד
 שנותנים כוח להמשיך לחיות."

ארגונים

קול בודד

מבט חטוף וקצר על הנעשה באולם
 התאחדות עולי מצרים וסביבתו הבהיר
 השבוע לכל חברי ההתאחדות, שבאו כדי
 לבחור במועצתם החדשה, כי המועצה תהיה
 דומה לקודמתה. בתוך האולם הסתובבו
 מספר אנשי-אגרוף מוכרים, שכיונו את הת'
 נועה בכיוון הרצוי.

מבחוץ, ממכלאה ליד מועדון בוטחן ה'
 מפא"י, הגיעו גלים גלים עשרות מצביעים
 שהובאו במשאיות ממקומות שונים בארץ,
 כשבדיהם הרשימה השמית של המועצדים
 עם סימון מיוחד ליד מומלצי מפא"י.

מאחר שמלבד ההצבעה נערכה במקום
 גם אספה כללית, התליטו כמה מהנוכחים
 על פעולת-מניעה נגד שלטונה הבלעדי של
 מפא"י בהתאחדות. הוצע למנות נשיא כבוד
 להתאחדות. המועמד: הרב משה ונטורה,
 יליד איזמיר, לשעבר רבה הראשי של אלכ'
 סנדריה ובוגר הפאקולטה לתאולוגיה של
 אוניברסיטת סורבון הפריסאית.
 אחד מאוהדי מפא"י, שהבחין במזימה, ה'
 עלה את מועמדותה של אשת שר החינוך,
 סווי אבן, לילדת מצרים. בהצבעה זכתה
 סווי אך ורק בקולו של המציע.

כאשר הסתיימה ההצבעה, עברו בין
 הקהל מספר אנשים והתחננו. "אל תספרו
 בחוץ על המפעלות של גברת אבן. זו
 בושה בשבילה לקבל רק קול אחד."

מנגנון

על קרן צבי הדואר

בגל מעשי-הרמייה הכספיים שעבר השבוע
 על ישראל, קשה היה להאשים רק את
 הרמאים עצמם. דחר חיפאי שקיבל להעברה
 שקי דואר יקרים, כשהם פתוחים, לא עמד
 בניסיון וגנב מהם. גזבר הפועל באותה עיר,
 שנהנה מחופש גמור בניגוד ענייניה הס'
 פיים של אגודתו, נטל לעצמו 10 אלפי
 לירות מכספי האגודה. בתל-אביב נעצרו מס'
 פר אנשים שהוציאו במרמה כספים ממוסדות
 בנקאיים ומאנשים פרטיים.

בכל המעשים הללו לא היה כדי לעורר
 תדהמה, מהומה וזעם כמו במעילה הענקית
 שנתגלתה השבוע בסניף בנק הדואר בתל-
 אביב: מעילה שכסום המתקרב לרבע מליון
 לירות, שבביצועה נחשד אדם אחד — סקיד
 בנק הדואר, יוליאן זילברברג.

כבר אופן גילוייה של המעילה, שהחלה
 לפני כחצי שנה, עורר תדהמה בלב כל
 העניין כולו נתגלה בעת בדיקה שיגרנית
 של המאננים החודשיים של בנק הדואר.
 לפתע גילו המבקרים בירושלים כי בחשבור
 גות השגיש הסניף התל-אביבי של הבנק
 חלה טעות בכסום של 43 אלף לירות. כסום
 זה היה חסר. תוך כדי בירור שיטתי
 נוסף, נתגלה כי כידת 9000 לירות נוספות חסרות.
 יוליאן זילברברג, בן ה-46, ישב אותה
 שעה ליד אשנב הקוסמי בתל-אביב ללא
 חשש. הוא עסק במלאכה זמן רב כל-כך עד
 כי שוכנע שהינו מחוסר בפניו כל הפתעה.

כאשר הודיעו להנהלת הבנק בתל-אביב
 על החשש שמעילה בוצעה, היו הכל אוברי
 עצות. לא היה לאיש מושג במה המדובר.
 למול מינהלת הבנק, היה זילברברג סקיד
 מסודר ולא שחכ לתחום על הגליונות ש'
 הוא מילא בחשבונותיו. קצין הבטחון של
 הדואר קרא אליו את הקופאי. החליט להכות
 בכל הכוח. "אנחנו יודעים הכל," אמר לו,
 "תגלה לנו אתה, עוד לפני שסיימנו לבדוק
 מהו הסכום?"

פירצה רחבה לנגב. התכסיס הצליח.
 זילברברג נשבר והודה מיד במעשהו. ככל
 שסיפר על שיטת המעילה שלו התברר יותר
 ויותר כי הפירצה שקראה במקרה זה לנגב
 היתה רחבה מאוד. הנגב יכול היה להגבס
 דרכה בקומה זקופה, מבלי לפרוץ דבר.

(המשך בעמוד 10)